

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3781/22
28.8.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Мирославе Вучетић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Енике Вег, адвокат из Новог Сада, ул.Војводе Мишића бр.15, против туженог “ADDICO Bank” а.д. Београд, Булевар Михајла Пупина бр.6, као правног следбеника “Нуро Alpe Adria Bank” а.д. Београд, чији је пуномоћник Даница Милић, адвокат из Београда, ул.Његошева бр.11, ради поништаја решења, реинтеграције и накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 1216/21 од 14.6.2022.године, у седници већа одржаној дана 28.8.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1216/21 од 14.6.2022.године, у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке, па се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење правног претходника туженог заведено под бројем 05040/16-7 од 24.2.2016.године, којим је тужиоцу престао радни однос услед економских и организационих промена, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде у периоду од 1.3.2016.године до 31.3.2019.године исплати укупан износ од 4.136.952,63 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости, па до исплате, као и да тужени у корист тужиоца за период и на износе досуђене у ставу трећем изреке пресуде уплати сва три вида доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима, у висини на дан уплате, сагласно Закону о доприносима за обавезно социјално осигурање.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П1 1216/21 од 14.6.2022.године, па се **ОДБИЈА** као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 346.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршност пресуде, па до коначне исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу шестом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П1 1216/21 од 14.6.2022.године, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом плати трошкове парничног поступка у износу од 445.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом плати трошкове поступка по жалби у износу од 183.900,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1216/21 од 14.6.2022.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење “Нуро Алре Адриа Банк” а.д. Београд, као правног претходника туженог “ADDICO Банк” а.д. Београд, заведено под бројем 05040/16-7 од 24.2.2016.године којим је тужиоцу престао радни однос услед економских и организационих промена, као незаконито. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због изгубљене зараде у периоду од 1.3.2016. године, до 31.3.2019. године, исплати за сваки месец проведен ван радног односа укупан износ од 4.136.952,63 динара, у појединачно одређеним месечним износима, са законском затезном каматом, почев од датума доспелости до исплате, ближе означено у садржају тог става. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да у корист тужиоца, за период и на износе досуђене у ставу трећем ове пресуде уплати сва три вида доприноса за обавезно социјално осигурање, и то: Републичком фонду ПИО – Филијала Београд доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијала Београд доприносе за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање – Филијала Београд доприносе осигурања за случај незапослености, у висини на дан уплате, сагласно Закону о доприносима за обавезно социјално осигурање. Ставом петим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка па је обавезан тужени да тужиоцу по овом основу исплати износ од 346.500,00 динара са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршност пресуде, па до коначне исплате. Ставом шестим изреке одбијен је тужбени захтев туженог за накнаду трошкова поступка у укупном износу од 479.250,00 динара са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршност пресуде до коначне исплате, као неоснован.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у целисти, из свих законских разлога.

Тужилац је благовремено поднео одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог основана.

У поступку доношења побијане пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни она из тачке 12 на коју се указује наводима жалбе, будући да побијана пресуда садржи довољне, јасне и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама.

Према чињеничном стању, утврђеном у првостепеном поступку, следи да је тужилац био у радном односу код правног претходника туженог, почев од 26.6.2006. године, на основу Уговора о раду ИХ-06-8778-БС од 26.6.2006. године, на радном месту сарадника на шалтерским пословима, Одељење пословања са становништвом, експозитура Регионалне филијале Београд. На основу закључених анекса уговора о раду од 1.3.2007. године, од 1.2.2008. године, од 11.11.2009. године и од 5.3.2010. године, тужилац је распоређен на радно место виши стручни сарадник за финансијску анализу - становништво, у Служби за финансијску анализу - становништво, Одељење за финансијску анализу, Сектор управљања кредитним ризиком. Тужилац је анексом бр.08773-46/11 од 25.3.2011. године, распоређен на радно место менаџер за процену кредитног ризика - мала, средња предузећа и пољопривредници, Одељење процене кредитног ризика пословања са становништвом, Сектор управљања кредитним ризиком, анексом бр.30843-24/11 од 14.10.2011. године, на послове вишег стручног сарадника у Служби за процене кредитног ризика - мала, средња предузећа и пољопривредници, Одељење процене кредитног ризика послодавања са становништвом, Сектор управљања кредитним ризиком, анексом бр.01624-81/12 од 18.1.2012. године, на послове стручног сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента малих и средњих предузећа, пољопривредника и предузетника, Одељење за процену кредитног ризика и реструктурирање нестандартних захтева, Сектор управљања ризиком у пословима са становништвом, а последњим анексом бр.6 од 24.7.2013. године, на послове стручни сарадник за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента малих и средњих предузећа, пољопривредника и предузетника, Одељење за процену кредитног ризика и реструктурирање нестандартних захтева, Сектор управљања RETAIL ризиком у пословима са становништвом. Одлуком правног претходника туженог о технолошком вишку бр.39286/15-2 од 21.12.2015. године, у тачки IV, предвиђено је да у случају смањења броја извршилаца на појединим радним местима, приликом одређивања запослених који су технолошки вишак, извршни одбор је дужан да се придржава следећих критеријума и то: резултати рада, имовно стање и радни стаж. У тачки V те одлуке, предвиђено је да у случају да услед организационих промена долази до формирања нових радних места (на пример, спајањем постојећих радних места или организационих јединица и значајнијом променом описа послова појединих радних места или организационих јединица и сл.), за чије обављање испуњавају услове неки од запослених који ће бити проглашени за технолошки вишак, Извршни одбор ће одредити неке од запослених којима ће бити понуђен премештај на ова радна места, на основу адекватних и мериторних критеријума, као што је тренутно радно место

запослених, квалификације и искуство, а као резервни критеријум, извршни одбор може извршити поређење резултата рада појединих запослених, при чему ће се оцењивање резултата рада извршити у складу са Правилником о раду. Након тога, Извршни одбор правног претходника туженог је 17.2.2016. године донео Програм решавања вишка запослених, где је у оквиру критеријума за утврђивање вишка запослених, предвиђено да се у случају смањења броја извршилаца на појединим радним местима, запослени који представљају вишак утврђују поређењем и оцењивањем резултата рада. Дана 24.2.2016. године, правни претходник туженог донео је и доставио тужиоцу решење о отказу уговора о раду бр.27456 од 15.9.2010. године, са свим анексима, којим му престаје радни однос закључно са 29.2.2016. године, због трајног престанка са радом услед економских и организационих промена, које су довеле до смањења потребе за радом запослених и укидања одређених организационих делова, у складу са чланом 179 став 5 тачка 1 Закона о раду. Према разлозима побијаног решења о отказу, дана 21.12.2015. године Управни одбор правног претходника туженог је донео Одлуку бр.39286/15-2 о технолошком вишку, због организационих и економских промена, односно умањене пословне активности и профитабилности Банке у најважнијим сегментима у претходном периоду и потребе смањења трошкова, као и да је 13.1.2016. године Извршни одбор извршио измене систематизације радних места у оквиру организационих јединица у којима је утврђен вишак запослених, као и да су за технолошки вишак проглашени запослени који раде на радним местима која су укинута изменама Правилника о систематизацији радних места и којима није могао бити понуђен премештај на друго одговарајуће радно место. У решењу је наведено да је предлог Програма решавања вишка запослених достављен Националној служби за запошљавање 5.2.2016. године, ради добијања мишљења, након којег је Извршни одбор исти усвојио 17.2.2016. године. Изменом систематизације радних места, према даљим разлозима побијаног решења, поред осталог, дошло је до укидања радног места/смањења броја извршилаца на радном месту стручни сарадник за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента малих и средњих предузећа, пољопривредника и предузетника, на којем је био распоређен тужилац и да је следствено тој измени, престала потреба за његовим радом, као и да је Програмом решавања вишка запослених утврђено да не постоје услови за примену мера за запошљавање, у складу са одредбом члана 155 Закона о раду, у односу на тужиоца, а посебно да не постоји друго одговарајуће радно место на које би могао да буде распоређен и за које испуњава потребне услове. Из Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места од 13.1.2016. године, произилази да је у односу на ранију систематизацију радних места, повећан број виших стручних сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента Микро/СМЕ, са 3 на 5 извршилаца, као и број стручних сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента физичких лица са 3 на 4. За радно место виши стручни сарадник за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента Микро/СМЕ, предвиђени су следећи услови: седми степен стручне спреме, односно студије првог или другог степена образовања и минимум 3 године радног искуства, а за радно место стручни сарадник за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента физичких лица: шести или седми степен стручне спреме, односно студије првог или другог степена образовања и минимум једна година радног искуства. Из исказа тужиоца се утврђује да су пре доношења нове систематизације, у јануару, послове стручног сарадника, поред њега, обављале

колегинице ББ и ВВ. Када је прешао у Сектор за управљање кредитним ризиком, 2009. године, тужилац је поред послова стручног сарадника, обављао и послове вишег стручног сарадника за кредитну анализу становништва, за које је имао закључене анексе. Поред тога, тужилац је периодично обављао и послове и стручног и вишег сарадника, јер је претходно обављао послове вишег стручног сарадника за процену кредитног ризика из сегмента малих, средњих предузећа и пољопривредника у Сектору за управљање ритејл кредитног ризика (за становништво). Због става менаџмента банке да нико ко нема више од 5 година искуства не може да обавља послове вишег стручног сарадника, премештен је на радно место стручног сарадника, с тим да су описи тих послова идентични, а разлика је постојала у потписивању кредитних захтева и кредитних одлука за износе до 20.000 евра, а неке колеге су имале право потписивања и до 50.000 евра. Када је ступила на снагу нова систематизација, поред три виша стручна сарадника у истом сектору и одељењу у коме је радио, где су послови стручног сарадника укинута, додата су још два извршиоца, па је било укупно 5 виших стручних сарадника. На једно од тих радних места премештен је бивши руководиоца тужиоца ГГ и ДД, која је у његовом одељењу обављала послове вишег стручног сарадника за нестандартно реструктурирање из сегмента ритејла - становништва. Навео је да, иако је укинута радно место стручног сарадника, задржани су послови вишег стручног сарадника за процену кредитног ризика из сегмента малих и средњих предузећа и на тим радним местима је повећан број извршилаца, а ради се о пословима које је тужилац могао да ради. Тужиоцу није понуђен премештај на друго радно место, доквалификација, преквалификација или премештај на рад код другог послодавца, нити му је достављена оцена резултата рада код правног претходника туженог. Из исказа сведока ГГ, утврђено је да није формално оцењивао рад тужиоца, али да је заједно са руководиоцем сектора одлучивао ко ће бити проглашен технолошким вишком. На радно место стручног сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента физичких лица премештен је запослени ЂЂ, јер је смањен број извршилаца у организационој јединици у којој је овај запослени раније радио (Функција спречавања превара у Ретаил сегменту), с обзиром да је тужени утврдио да се обављање релевантних послова превенција превара може уступити сарадницима за процену кредитног ризика у Одељењу за процену кредитног ризика ритејил клијената, с обзиром да је у надлежност тог радног места пренет један део послова који је овај запослени обављао на претходној позицији. Висина тужбеног захтева на име накнаде штете због изгубљене зараде за утужени период, утврђена је из допунског налаза и мишљења судског вештака од 18.3.2019. године, на основу зарада упоредних радника ДД, ГГ и ЂЂ, које је доставио тужени, без пореза и доприноса и без урачунатих трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора, бонусе, награде и друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца. Накнада штете по основу изгубљене зараде тужиоца за утужени период, сагласно тако извршеном вештачењу и уз умањење по основу прихода које је тужилац остварио по основу рада након престанка радног односа код другог послодавца, ..., утврђена је у износу од 4.136.952,63 динара.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је побијано решење о отказу уговора о раду од 24.2.2016. године, незаконито. Ово из разлога јер разлози побијаног решења не упућују да ли је изменом систематизације

дошло до укидања радног места на коме је тужилац радио пре престанка радног односа или до смањења броја извршилаца на истом, а из новог акта о систематизацији, произилази да је повећан број извршилаца на радном месту вишег стручног сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента Микро/СМЕ, као и број стручних сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента физичких лица. Поред изнетог, првостепени суд је закључио и да је побијано решење о отказу уговора о раду незаконито, јер упркос постојању одговарајућих послова код правног претходника туженог, на које је тужилац могао бити премештен, у побијаном решењу је констатовано да такво место није постојало. Полазећи од критеријума прописаних тачком IV и V Одлуке о технолошком вишку, за утврђивање запослених за чијим је радом престала потреба, првостепени суд је закључио да је нејасно који ће се критеријуми применити у случају да дође до укидања појединих радних места, јер се тачка IV односи на смањење броја извршилаца, а тачка V на случајеве формирања нових радних места. Осим тога, у случају тужиоца је изостало и вредновање резултата рада, а премештај на друге послове је понуђен запосленима чија су радна места укинута, а за које је тужилац такође испуњавао услове, па је нејасно на основу којих критеријума је баш тужилац проглашен за технолошки вишак. Првостепени суд утврђује и да Програм решавања вишка запослених није ступио на правну снагу пре доношења побијаног решења. Следствено томе, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца којим је тражио поништај решења о отказу и враћање на рад основан, па је одлучио као у ставу првом и другом изреке побијане пресуде. Како је нашао да је решење о поништају отказа уговора о раду незаконито, првостепени суд је закључио и да је основан тужбени захтев тужиоца за накнаду штете на име изгубљене зараде за период након престанка радног односа и уплату припадајућих доприноса код надлежних фондова, па је одлучио као у ставу трећем и четвртном изреке побијане пресуде.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је погрешно применио материјално право због чега је ожалбена пресуда морала бити преиначена.

Према одредби члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду (“ Службени гласник РС” бр.24/05...75/14), запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца, и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Институт “вишка запослених”, те ближи услови за проглашење запослених за технолошки вишак, садржина Програма решавања вишка запослених, мере запошљавања, критеријуми за утврђивање вишка запослених, као и исплата отпремнине код овог института ближе су регулисани одредбама члана 153-160 ЗОР.

Одредбом члана 154 истог закона, прописано је да је послодавац дужан да, пре доношења програма, у сарадњи са репрезентативним синдикатом код послодавца и републичком организацијом за запошљавање, предузме одговарајуће мере за ново запошљавање вишка запослених, а према одредби члана 155 став 1 тачка 5 истог

закон, следи да су мере за запошљавање: премештај на друге послове, рад код другог послодавца, преквалификација или доквалификација, непуно радно време али не краће од пуног радног времена и друге мере.

Одредбом члана 185 став 1 Закона о раду, прописано је да се уговор о раду отказује решењем, у писаном облику, и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку.

Одредбом члана 191 став 1 Закона о раду је прописано да ако суд донесе правоснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, суд ће одлучити да се запослени врати на рад, ако запослени то захтева.

Поштујући ове правне норме, а имајући у виду резултате изведених доказа, овај суд као другостепени у поступку жалбене контроле налази да се код туженог приступило организационим променама због погоршања финансијске позиције туженог и потребе умањења трошкова пословања због чега је 21.12.2015.године усвојен нови Правилник о унутрашњој организацији, а 13.1.2016.године нови Правилник о систематизацији радних места којим је нова организациона структура спроведена укидањем појединих радних места и целих организационих јединица, изменом описа послова на појединим радним местима, као и увођењем нових радних места, при чему је укупан број радних позиција смањен за 101 радно место. Нова организациона структура довела је до укидања једног броја радних места, па је између осталих и тужилац проглашен технолошким вишком и укинута његово радно место - стручни сарадник за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента малих и средњих предузећа, пољопривредника и предузетника, што се види из новог Правилника о систематизацији радних места и Образложења уз наведени Правилник, а и из исказа самог тужиоца, тако да предметно радно место тужиоца више не постоји у систематизацији, па је тужени поступајући у законито спроведеном поступку, донео оспорено решење о отказу уговора о раду на основу члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду, уз претходну исплату отпремнине и доношење Програма решавања вишка запослених од 17.2.2016.године, који садржи све неопходне елементе из члана 155 Закона о раду. У образложењу оспореног решења о отказу уговора о раду је наведено да полазећи од тренутног обима посла и нивоа пословних активности послодавца, не постоје услови за примену мера за запошљавање у складу са чланом 155 закона у односу на запосленог, а посебно да код послодавца не постоји друго одговарајуће радно место на које би запослени могао бити распоређен и за које испуњава потребне услове.

С тим у вези, првостепени суд изводи закључак да су у новој организационој структури туженог постојали одговарајући послови на које је тужилац могао да буде распоређен. Ово зато што из новог акта о систематизацији, произилази закључак да је повећан број извршилаца на радним местима вишег стручног сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента Микро/СМЕ са 3 на 5, као и број стручних сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента физичких лица, са 3 на 4, на које је тужилац могао да буде распоређен, а у односу на која није разматрана могућност његовог распоређивања.

Међутим, тужилац није доказао да је у моменту доношења оспореног решења

постојало упражњено радно место код тужене на које је сходно својој стручној спреми и искуству могао бити распоређен, у којој ситуацији се оспорено решење као и поступак који му је претходио показују као правилни и на закону засновани.

У конкретном случају, технолошке, економске и организационе промене су у организацији и процесу рада код туженог имале објективну структурну вредност, што је имало за последицу измену акта о организацији и систематизацији којим је укинута радно место на коме је тужилац био распоређена и престанак потребе за обављањем истог. У овој правној ситуацији, тужени није био у обавези да у односу на тужиоца примени критеријуме за утврђивање вишка запослених, јер је радно место тужиоца укинута. У оваквој ситуацији, није било потребе за применом критеријума из члана 155 тачка 4 Закона о раду, нити за оцењивањем запослених, с обзиром да је укидањем тужиоцевог радног места стварно и објективно престала потреба за његовим радом.

Међутим, како премештај на новоформирана радна места није могао бити понуђен свим запосленима чија радна места су укинута, тужени је морао извршити селекцију на основу критеријума који су дефинисани Одлуком о технолошком вишку. Тачком 5 Одлуке о технолошком вишку тужени је утврдио критеријуме за селекцију запослених којима ће се понудити премештај на новоформирана радна места код туженог као што су: тренутно радно место запослених, квалификације и искуство, а Извршни одбор је орган који ће одредити запослене којима ће бити понуђен премештај на ова радна места. Изузетно, као резервни критеријум Извршни одбор може извршити поређење резултата рада појединих запослених, у складу са Правилником о раду.

Код овога, основано се у жалби туженог и током првостепеног поступка, доводи у сумњу чињенично-правни закључак првостепеног суда који се односи на могућност премештаја тужиоца на друга радна места, пре свега на радно место стручног сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента физичких лица на којима је број извршилаца повећан, имајући у виду да тужилац није поседовао релевантно радно искуство у раду са физичким лицима, будући да је на тим пословима са клијентима радио само шест месеци и то скоро пет година пре него што су код туженог спроведене организационе промене, док је други запослени ЂЂ који је у време организационих промена радио на радном месту саветника за послове са становништвом у Филијали "...", виђен као најквалификованији кадар за обављање послова на позицији стручног сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента физичких лица, имајући у виду да је у надлежности поменутог радног места пренет и један део послова који је ЂЂ обављао на претходној позицији, а поред тога је поседовао претходно радно искуство у области "превенције превара", које послове тужилац није обављао, што је и сам тужилац потврдио у свом исказу. Такође, тужилац није могао бити премештен ни на послове вишег стручног сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента "Micro/SME", јер су на наведено место распоређени запослени који су обављали послове са већим степеном одговорности у односу на радно место тужиоца. Тако је ГГ пре организационих промена био распоређен на позицији директора Сектора управљања "Retail rizikom" у коме је тужилац радио, док је ДД у периоду који је претходио организационим променама обављала послове вишег стручног сарадника за нестандартно реструктурирање у

“Retail Segmentu”, при чему је ГГ као ... имао дужност да надзире и контролише рад великог броја запослених, међу којима је био и тужилац. Управо сложеност послова које су обављали је био одлучујући критеријум за одлуку да се ГГ и ДД, а не тужиоцу понуди премештај на позицију вишег стручног сарадника за процену кредитног ризика за клијенте из сегмента “Micro/SME”.

Дакле, тужени је приликом оцене испуњености услова да се тужиоцу понуди премештај на друго радно место, применио критеријуме из тачке 5 Одлуке као једине релевантне и на основу њих утврдио предност за премештај на расположива радна места.

Послодавац има потпуну аутономију у погледу организације посла да самостално одлучи да ли постоји потреба да се одређени посао стално обавља, те да у складу са тим самостално одлучи да ли ће и са којим запосленима засновати радни однос.

Код овога, овај суд указује да је организација процеса рада аутономно право послодавца и да је послодавац у потпуности овлашћен и надлежан за предузимање мера ради превазилажења лоше финансијске ситуације, а што подразумева и утврђивање вишка запослених, при чему у судском поступку није дозвољено улазити у целисходност (сврсисходност) одлука послодавца у том смислу, већ само да ли је поступак решавања радно – правног статуса запосленог који је проглашен за вишак, спроведен на законит и правилан начин.

Такође, супротно ставу првостепеног суда, тужени је правовремено објавио нови Правилник о унутрашњој организацији и нови Правилник о систематизацији који су ступили на снагу пре доношења Програма решавања вишка запослених и решења о отказу уговора о раду запослених, због чега је и оспорено решење тужиоца донето по законом предвиђеној процедури. С тим у вези, програм решавања вишка запослених, за разлику од правилника о организацији и систематизацији, нема карактер општег акта чије је ступање на снагу у режиму регулативе одредби члана 196 став 1 и 4 Устава Републике Србије.

По оцени овог суда, у конкретном случају тужени је у поступку доношења оспореног решења тужиоцу спровео законом прописану процедуру, па је стога постављени тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења неоснован, а побијано решење правилно и законито. Ради тога, овде није било услова за поништај оспореног решења, па је ожалбена пресуда преиначена.

Како је одбијен главни тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења, то је морао бити одбијен и тужбени захтев за реинтеграцију, за накнаду штете и уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, јер акцесорна потраживања прате судбину главног тужбеног захтева.

С обзиром на постигнути успех странака у парници, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова

првостепеног поступка, а обавезан тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка и то: за састав 6 образложених поднесака по 22.500,00 динара, за заступање на 10 одржаних рочишта по 24.000,00 динара, за приступ на 2 неодржана рочишта по 12.750,00 динара и за састав жалбе 45.000,00 динара, што све укупно износи 445.500,00 динара, сагласно вредности спора и важећој АТ у време пресуђења.

С обзиром на постигнути успех изјављеном жалбом, тужени има право на накнаду трошкова другостепеног поступка и то: на име састава жалбе у износу од 45.000,00 динара и на име судске таксе на жалбу и одлуку по жалби у износу од 69.450,00 динара (укупно 138.900,00 динара), што све укупно износи 183.900,00 динара.

Тужиоцу нису досуђени трошкови другостепеног поступка, будући да није успео у поступку, као и да трошкови састава одговора на жалбу не спадају у нужне трошкове.

Сагласно изложеном, на основу одредби члана 394 тачка 4, члана 401 став 1 тачка 3 и члана 165 став 2 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...55/14), одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**